

zianovits
kivánjá-
a kiadó-
n kérdést
öznie. Ho-
közlésére,
kődő? —
almatlan!
zon a na-
kozás. No
köszönt-
nincs jól
és értelmű
is tagolás-
yan, lófé.
— Jánosi
l s a mi
en". Ilyen
ne a ma-
kis időm
lonka és
nius 15-én
n, vagyis
nem lehet-
Persze, az
vosság. —
megfejtők
lagos köz-
nozzám. —
ilön enge-
minden kis
schl Iza.
an arra a
smerést is
A nyom-
gy hasáb-
lességében
ó Zoltán.
lárulják a
y »a fejen
lle, annak
illető szót
— Rosen-
s az érte-
rel végez-
e? — Ku-
nt hogy a
z és akkor
en veszem

s szín-nyo-
tési tábla
folyamából
Athenaeum
ciek-tere 3.

naeum-épület.
en.

MIT TUDSZ? MONDD EL! (Lásd a 115. lapon.)

VADGALAMB.

— Elbeszélés, több képpel. —

(Folytatás.)

A MAGDUSKA nincs annyira elke-
seredve Kálmán ellen, ki őt gu-
nyolódásával mélyen megsértette,
ha nem oson vissza szobájába,
hanem oda siet a bácsihoz, akkor a szeren-
csétlen szobor dolga alkalmasint hamar
kitisztázódott volna. A kár persze meg-
maradt volna így is, de nem támad több
kellemetlenség. A kis vadgalamb azonban
nem tudta megbocsátani, hogy mikor javá-
ban aratta a dicsőséget, Kálmán épp akkor
üldözte el csufolódásával. Még szobájában
is daczos vállvonogatással mondogatta ma-
gának:

— Bánom is én! Ha Kálmánt érték ott,
az ő dolga. Ő is bántott . . . Mossa magát
tisztára, ahogy tudja.

Ezt a jó tanácsot Kálmán szépen meg-
köszönte volna, de aligha veheti vala sok
hasznát. A látszat nagyon ellene bizonyi-
tott s mert ezt tudta, csak annál inkább
megzavarodott; ijedtsége és zavara pedig
csak még gyanusabbá tette. Atyja erősen
hitte, hogy Kálmán a bűnös.

— Igazat mondj! szólt szigoruan. A kár
már megvan. Csak tetézed a bajt, ha elta-
gadod, amit tettél.

Kálmán vitéz diák letére is sirva fakadt.

— Nem én tettem . . . kedves apa,
igazán nem tettem! Most jöttem csak ide
és már így találtam.

Kálmánt igazmondó fiúnak ismerte atyja,
félíg-meddig hajlandó volt tehát hinni neki.
Hanem persze nem egészen.

— Majd kiderítjük a dolgot, most me-
hetsz a vendégekhez.

A kis vendégek ugyancsak csodálkozva
látták a visszatért Kálmán elbusult ábrá-
zatát. Csakhamar meg is tudták, milyen
baj és kár esett s mindnyájoknak nagyon
elmult a kedvök a játéktól.

— Még bizony mi is gyanuba kevere-
dünk, mondogatták kelletlenül.

Fel is szedődött egyik a másik után és
haza ment, esőppet sem vig hangulatban
hagyva hátra Kálmánékat s persze legin-
kább Kálmánt, aki váltig törte a fejét,
milyen uton-módon bizonyíthatná be ártat-
lanságát. Szepegve várta a perczet, a mikor
atyja megkezdi a vizsgálatot. Igen, ha csak
gyaníthatná is, ki volt az igazi bűnös, ha
rá irányíthatná a gyanut! Egyszerre föl-
kiáltott:

— Igen, ugy lesz! Bizonyosan ugy lesz:
Magduska törte el, mikor nagy mérgesen
fölrohant.

— Tudsz róla valamit? kérdé Etelka.

— Tudni . . . tudni nem tudok . . . De
mégis bizonyosra veszem, hogy ő törte el.

— Ne mondd oly bizonyosan. Lám, té-
ged apa ott talált és mégis bizonygatod,
hogy nem tette.

— Jól van, jól ismerjük már ezt az
indulatos kis portékát. Azért is megmara-
dok a mellett, amit mondtam.

És mikor apja sorra vallatta, faggatta
őket, csakugyan kiböfentette, hogy hátha
Magduska a bűnös, hátha ő döntötte fel,
ámbar bizonyosan akaratlanul, a szobrot
akkor, mikor haragosan és szokása szerint
förgeteg módjára száguldott föl a szobá-
jába?

— És miért haragudott oly nagyon,
mikor vig társaság volt együtt és ő is,
mint hallom, igen kedvesen produkálta
magát? kérdé az apa.

Most már előbb ezt kellett megvallani s ez a dolog természetesen csöppet sem ütött ki a Kálmán javára. Apja nagyon komolyan rázta a fejét.

— Tehát megbántottad! Szomorúan látom, hogy míg én szerető otthont ígértem Magduskának, ti lassanként valóságos ellenségekké lestek. Nem jól van, nagyon nem jól van! Így már nem is sokat adhatok a gyanudra. Ámde azért kihallgatom Magduskát is. Hivjátok elő!

Magduska félelem nélkül lépett be, inkább valami diadalmas káröröm látszott az arcán, amint a sáppadt, izgatott Kálmánra pillantott. Bodrogi éles tekintete észrevette ezt. Magduska tud valamit a dologról, az bizonyos.

Tudott is. Csakhogy Kálmán mihamar még nagyobb ijedelemmel tapasztalta, mily veszedelmes dolog az, ha valaki csupa haragból csak úgy vaktában gyanusít és vádol. Mert mikor Bodrogi komolyan kérdőre vonta Magduskát, valjon nem ő törte-e el a szobrot, a kis vadgalamb nála szokatlan nyugalommal felelé.

— Nem, bácsikám, nem én törtem el.

— Igazat mondj, leányom. Hallottam, hogy nagy haraggal rohantál föl a lépcsőn... talán akaratlanul ütődted bele.

— Nem ütődtem bele. Igaz, sebesen mentem föl, de nem döntöttem föl a szobrot. Tudhatják azok is, a kik később jártak ott, az ajtóhoz jöttek és hívogattak. Akkor ők már összetörve látták volna a szobrot. Pedig nem látták, bácsikám meg tudhatja tőlük.

— Ez csakugyan így van, szólta Etelka.

Kálmán igen nyugtalanul fészkelődött. Nem gondolta, hogy Magduska olyan egy-

szerűen kimutathatja ártatlanságát. Jobb is lett volna, ha bele nem keveri.

Persze, hogy jobb. Mert még nem volt vége. Bodrogi, megfogván Magduska kezét, erősen a szeme közé nézett és így szólt:

— Elhiszem, hogy nem te vagy a hibás. De azt hiszem, hogy mégis tudsz a dologról valamit.

— Tudok.

— Mit tudsz? Mondd el! (Lásd a képet a czimlapon.)

— Amint szobámban ültem, egyszerre nagy csattanást hallottam, mintha lezuhant és összetört volna valami. Kiszaladtam a folyosóra s messziről láttam, hogy egy fiu szalad le a lépcsőn... a szobor pedig nem áll többé ott a helyén.

— És az a fiu Kálmán volt?

— Azt... azt nem mondom... de hiszen itt van ő maga, megmondhatja.

— De én nem tettem! fakadt ki Kálmán. És csuf gonoszság tőled, ha azt mondd, hogy én voltam!

— Nem mondtam azt.

— Csakugyan nem mondta, szólta az apa. De én mondom, mert ott találtalak.

Kálmán kétségbeesetten látta, hogy most még mélyebbre merült a hinárba, éppen Magduska által, akit ő akart bemártani.

— Nem tettem, igazán nem tettem, kedves apácska! Megvallanám őszintén... de, ha nem tettem...! És Magduska nem mond igazat...

Erre Etelka szólta közbe:

— Igazat mondhat, de az a fiu más valaki is lehetett, hiszen sok vendégünk volt. Majd kérdezősködünk.

— Azt nem szabad tenni. Sértés volna sorra gyanusítani mindenkit, aki vendégül volt a házunkban. Kivált mikor tudják,

hogy találtam is valakit ott a kártétel helyén. No, a kár megvan s ha te, Kálmán fiam, oly makacsul tagadod a hibát, bebizonyítani nem lehet, hát nem büntethetlek; de nagy szomorúságomra ki kell jelentenem, hogy nem igen hiszek a szavadban. Gondold meg . . . és jőjj hozzám mielőbb töredelmes vallomással.

Kálmán már szinte kívánta, bárcsak ő követte volna el a hibát. Megvallaná, a jó apa megbocsátaná és minden visszazökkenne a régi jó kerékvágásba. De ha igazán nem tette, már csak nem vádolhatja hamisan saját magát! Pedig ebből az következett, hogy apja észrevehetőleg keményebben bánt vele, kétségkívül haragudott és konokságnak vélte, hogy napok, hetek mulnak, de Kálmán egy árva szónyi vallomást sem tett a szoborról. A régebben vidám Kálmán most már többnyire kedvetlen volt, ez pedig ráragadt testvéreire is.

— És ennek mind ez a vadgalamb az oka, dörögte magában Kálmán sokszor. Az az . . . nem mondom . . . én magam is . . . de ha itt nem volna, akkor nem történhetik efféle. Hamisan tanuskodott ellenem, csupa bosszúból.

Magduska nem hitte azt, hogy hamisan tanuskodott, de néha mégis olyanformát érzett, mintha nem volna rendben a lelkiismerete. Csakhogy nem tudott tisztába jönni vele, hol hibázta el a dolgot.

— Amit mondtam, az teljesen igaz . . . a többi pedig nem az én gondom. Kálmán megbántott, hát mért segítek én ő rajta? Azért sem! Látom, hogy mindnyájan haragsznak rám . . . bánom is én!

A testvérek csakugyan inkább a Kálmán pártjára álltak s ebből az következett, hogy még kevesebb szeretettel viseltettek Mag-

duskához, aki viszont csak annál inkább vágyódott el innen, haza az ő apjához, a hol soha senki sem bántotta.

— Apácska is bizonyosan jobb szeretné, ha ismét otthon volnék. Ha tudná, milyen boldogtalan vagyok itt! Azt mondta, hogy itt jó dolgom lesz, szeretni fognak, testvérek közt fogok élni . . . Köszönöm szépen! Mindnyájan csufolnak, nevetnek. No de jól van, bánom is én! Hát én sem szeretem őket! Azt a nevelőnő kisasszonyt pedig legkevésbé.

Mert a könyvekkel, zongorával Magduska még elkeseredettebb hadi lábón állt, mint Kálmánnal, Dinivel és Piroskával. A kisasszony minduntalan panaszra ment Bodrogihoz, hogy nem boldogul a makranczos Magduskával.

— Akkor hát most már szigoruan kell fogni, felelé Bodrogi. Elég volt az engedékenységből.

Következtek tehát a büntetések, ezek közt pedig a legborzasztóbb volt Magduskának az, ha szobaáristomot kapott és nem mehetett ki, hogy Bársonyon nyargalhasson.

Bársony nem volt más, mint egy jámbor csacsi, melyet Bodrogi vett a gyermekek multságára. Magduska, mikor először megpillantotta, szinte megféledezett minden bujáról-bajáról és büszkén mondá:

— Fogadom, egyikőtök sem üli meg olyan jól, mint én. Nekem otthon is volt csacsim, még szebb . . . sokat nyargaltam rajta. Ez nagyon jó multság.

Csakugyan pompásan megülte, még a fiuknál is jobban s a csacsi is, mert tudott vele banni, neki leginkább engedelmeskedett, a mire Magduska nagyon büszke volt.

Nem sejtette, hogy a Bársony csacsi hova fogja juttatni. (Folyt. köv.)

868

MENEKÜLÉS. (Lásd a 118. lapon.)

MENEKÜLÉS.

(Képpel a 117. lapon.)

SZELID, félénk a kis lányka,
Szelid, félénk özikéje,
Együtt járják be a mezőt, —
Ki gondolna ott veszélyre?

*Pedig, jaj! mi szól amonnan?
Vadászbecs csaholása!
Ha meglátják az özeckét:
Bizonyos a pusztulása!*

*»Fussunk! Itt a mentő patak,
Átgázolunk könnyen, nem mély:
A vízben nem marad nyomod,
Csak utánam gyorsan, ne félj!*

*Amott túl, a parthoz közel
Vár a kedves házunk, kertünk.
Ott a biztos palánk mögött
Veszélytől már nem félhetünk.»*

SZORONGATOTT BARIKÁK.

(Képpel a 121. lapon.)

GONDATLAN barikák, de nagy bajban vagytok! Nem hiába bujtok össze, remegtek, szepegtek, — nagy a veszedelem s jaj! magam is alig hiszem, hogy mindnyájan haza kerüljétek. Ott lebeg fölöttetek az éhes ellenség, a hatalmas sas, még csak egy pillanat és kiválasztja prédáját, — jaj annak a szegénynek!

Szorongva huzódtok meg a szikla alatt és ijedten bégetve hívjátok a pásztort. Ugy-e, ugy-e, most már nem duzzognátok, nem haragudnátok rá, mint egy órával ezelőtt? Akkor zokon vettétek, hogy mindig a sarkatokban jár és nem engedi, hogy oda menjétek, a hova nektek tetszik.

— Pedig amott, ni, kövérebb füvecskét találunk, sugtátok egymásnak.

És mikor észrevettétek, hogy a pásztor leheveredett és szép új botot faragsálva azt hiszi, hogy ti szépen engedelmesen ott maradtok, a hová terelt, egyszerre csak elosontatok.

— Most nem vigyáz reánk, elillanhatunk. Mire észreveszi és ránk talál, messzire elsétálhatunk.

Ez pontosan be is teljesedett. Egy kis ideig nagy is volt az öröm, de csak addig, míg fönt a levegőben egy sötét pont nem mutatkozott. A sötét pont pedig egyre nőtt és közeledett s egy öreg juh ráismert.

— Jaj! Meneküljünk! Éhes sas készül ránk lecsapni . . . a kit megragad, az veszve van.

Igen ám, menekülni, de hová! Az éhes sas gyorsabban tud röpdülni, nincs menekülés előle. Egy sziklaoldalban barlangfélélt találtak, ó de nem elég mélyet, a sas beröpdülhet. Védeni pedig nem tudják magukat, nincs fegyverök a sas erős csőre és karmai ellen, nem tehetnek egyebet, mint hogy rémulően bégetnek és sirnak a pásztor után.

Jön-e már? Nyomukra talált-e! Ó, csak már közel volna, bár csak el se távoztak volna tőle! Még egy-két pillanat és későn lesz, a sas megragadja kiszemelt prédáját.

Csakugyan, már készül is lecsapni . . . de ekkor egy nagy kő fejbe üti. Jön a pásztor s már messziről nagy kövekkel lövöldöz. A rabló sas megzavarodik és a támadó felé fordul, ez pedig hatalmas farkós botjával olyant üt rá, hogy a sas nem kéré belőle másodikat, hanem mérgesen visszajogva elröpdül.

Mentve vagytok barikák, de aztán okuljatok is!

A SZILENEI SÁRKÁNY.

— Öskeresztény rege. —

RÉGEBBEN elmondtam már a »Kis Lap«-ban több olyan mesét, mely a régmúlt ködös hajdankorban keletkezett a babonás nép ajkán holmi szörnyetegekről, sárkányokról s effélékről. Manapság persze már jól tudjuk, hogy az ilyen mese éppen csak mese, de a legtöbbször mégis van ám szép és komoly

tanúsága, melyre rátalál, aki figyelemmel olvassa vagy hallgatja.

A mesekönyveken kívül sokféle láthatni templomokban is olyan képet, mely sárkánynyal viaskodó deli ifju lovast ábrázol. Vannak ezüst pénzek is, melyekre ez a viadal van ráverve, az ugynevezett György-tallérok. Mert az ifju vitéz nem más, mint szent György, az a szörnyeteg pedig a szilenei sárkány.

Igy szól róluk a rege:

Hajdanában, régesrégen, több mint másfél ezer esztendővel ezelőtt egy fiatal római vitéz, Georgius (György) fölkerelkedett Kappadóciából, hogy Afrikába, Szilene városába vándoroljon. Talán nem indult volna utnak, ha tudja, milyen gyász és veszedelem sulyosodott arra a szegény városra. Vagy talán tudta és éppen azért is indult éppen oda.

Mert gyász és szomorúság uralkodott már nagy ideje Szilene városában. Közel a városhoz jókora tó terült el és ebben a tóban egy rettenetes szörnyeteg sárkány tanyázott, olyan kegyetlen és veszedelmes, a milyen még soha sehol sem garázdálkodott. Elpusztított minden élő lényt, melyhez közel férközhetett; már pusztá lehellete megölt embert és állatot, olyan mérges, tüzes volt.

Sok jeles vitéz szállt sikra a gonosz szörnyeteg ellen, a király kiküldte egész hadseregét is, de mind hiába. Mindenki elpusztult, aki szembe mert szállani a sárkánynyal s a város népe a királylyal együtt mindinkább kétségbe esett, mert a sárkány most már egészen a város faláig elkalandozott. Mindig csukva kellett tartani a város kapuit, hogy a szörnyü ellenség legalább a városba be ne törhessen;

de jaj volt annak, a ki a szabadba merészkedett menni. Kevesen tértek vissza.

Összeültek a város bölesei és öregjei, hogy valamiképen segítsenek ezen a borzasztó állapoton. Addig-addig tanakodtak, míg végre úgy hitték, kitalálták a módját. Még pedig azt határozták, hogy a tó közelében mindig tartanak juhokat, barmokat; a szörnyeteg, ha ilyen kényelmesen jut zsákmányhoz, talán beéri vele és nem fog messzire elkalandozni.

Csakugyan, a sárkánynak tetszett ez az alku. Naponként előjött a tóból, megragadta prédáját és viszatért vele a mélybe, a környéket pedig békében hagyta. Nagy volt e fölött a városbeliek öröme, azt hitték, most már minden rendben van. De mihamar aggódva tapasztalták, hogy nagyon rosszul alkudtak meg, most még nagyobb a bajuk, mint azelőtt volt.

Mert a sárkánynak nemcsak az ereje volt hatalmas, hanem az étvágya is. Gyorsan elpusztította a számára oda készített prédát, alig győzték mindig uj meg uj csordákkal, nyájakkal. Nem telt bele sok idő, már nem volt egy árva tulok vagy csak juhocska is a városban és környékén. A sárkány pedig megkivánta az ebédjét, vacsoráját s mihelyt nem találta a helyén, tüzet okádva és fenyegetőzve rohant a város felé.

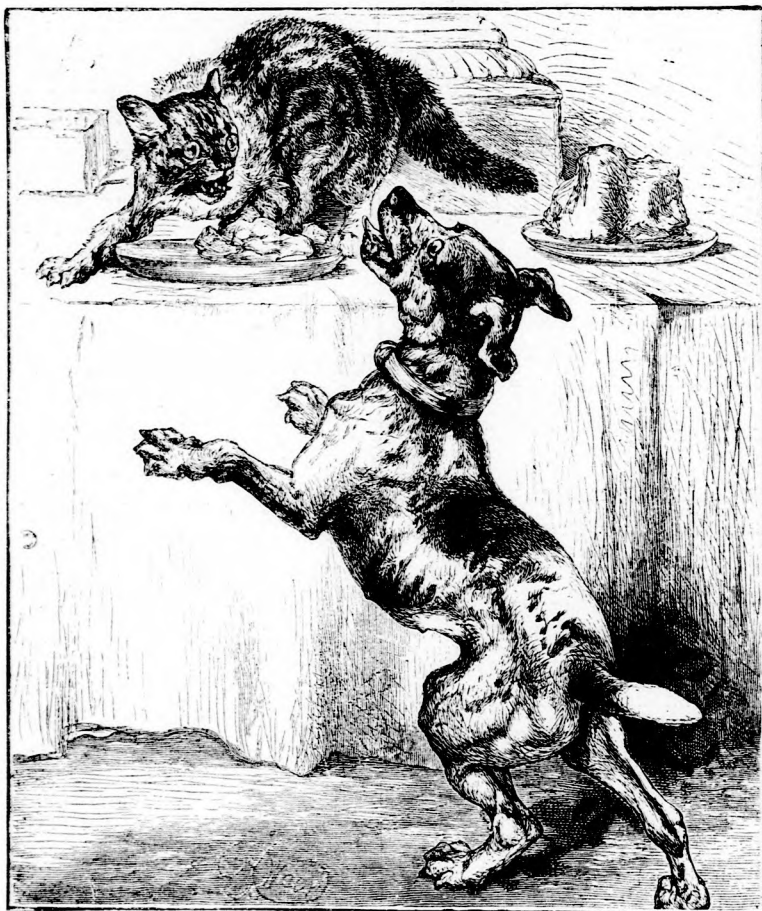
Gondoskodni kellett tehát, hogy mindig legyen prédája. Drága pénzen vásárolták most már messze földről, de ez sem tartott persze sokáig; kifogytak minden kincsökből, az emberek már maguk inséget szenvedtek, éhhalál fenyegette a népet s keserves sírás-jajgatás hangzott város szerte éjjel-nappal.

— Mi haszna tartjuk jól a szörnyeteget, ha magunk éhen veszünk miatta? Inkább pusztítson el mindjárt maga a sárkány!

Hát ez meg is történt. A király megint összehívta a város bölceit és öregeit, hogy

adjanak tanácsot, mit kellene tenni a nagy nyomoruság elhárítására. Sokáig tanakodtak és végre így állapodtak meg:

— Már nincs semmink, a mivel a falánk szörnyeteget jól tarthatnók. Ha betör a

MEGZAVART LAKMÁROZÁS. (Lásd a 123. lapon.)

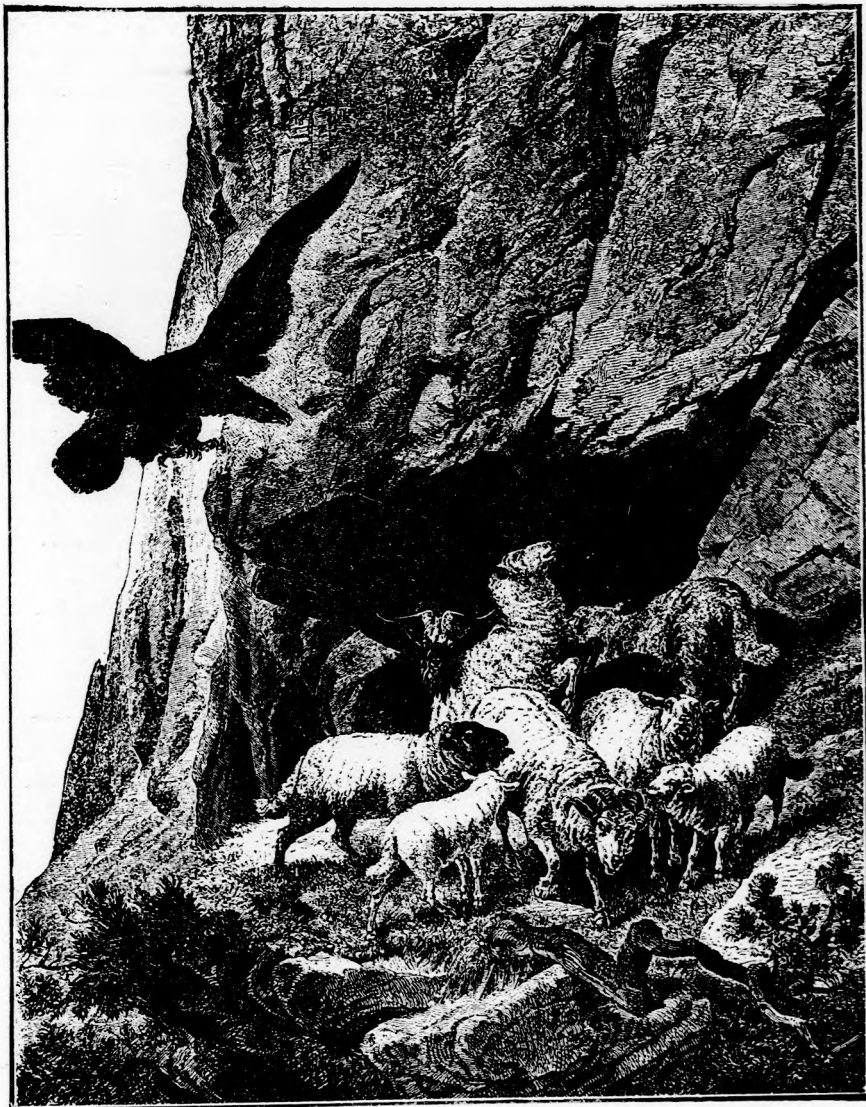
városba, elpusztít mindnyájunkat; nem tehetünk tehát egyebet, mint hogy minden nap egy-egy embert áldozunk neki. Sorsot húzunk és akire a sors esik, az köteles ma-

gát zugolódás nélkül feláldozni a város jóvoltáért.

A nép belátta, hogy egyebet nem tehetnek, tehát belenyugodott. És így minden

nap megtartották a szomorú sorshuzást s a kire a sors esett, az kiment a tóhoz, hol

a sárkány megragadta és széttépte, fölfalta.

SZORONGATÓTT BARIKÁK. (Lásd a 118. lapon.)

Most volt csak nagy a gyász és a siralom a városban. Az egyiknek fia, leánya,

a másíknak testvére, a harmadíknak apja, anyja esett áldozatul és persze napról napra

szaporodott a gyászolók száma, egyuttal pedig mindenki remegett, hogy másnap már ő reá vagy szeretteire kerülhet a sor. Jajveszékélés töltötte be a várost, segíteni senki sem tudott.

Egy napon, amint a halálos sorshuzást tartották, a király leányára esett a szörnyű sor, hogy a sárkány prédájává legyen. A szegény öreg király majd holtra ijedt.

— Nem! A leányomat nem adom! Az lehetetlen!

Csak hogy az elbusult, elkeseredett emberek nem alkudtak.

— Reá esett a sors, tehát meg kell halnia.

A király sírva kínálta minden kincsét, mely még található volt a kincstárban; de a nép nem tágitott.

— Semmi kincs sem adhatja nekünk vissza fiainkat, leányainkat, a kiket a sárkány széttépett. Akire a sors esik, az köteles feláldozni magát a város jóvoltáért. És ha a királyleány a maga jószántából nem megy, megragadjuk és erővel odavisszük a sárkány elejébe.

A szegény király halálosan kétségbe esett, de leánya így szólt hozzá:

— Nyugodjunk bele, édes jó atyám. Ugy szól a törvény, melyet magad hoztál az öregekkel, hogy akire a sors esik, zugolódás nélkül köteles feláldozni magát. A sors reám esett, — add reám utolsó áldásodat, ó atyám! Aztán megyek és meghalok.

S a hős lelkű királyleány busan bár, de elszántan ment halálos utjára. Már közel volt a tóhoz, mikor egy deli lovas vitéz találkozott.

— Miért könyezel, fiatal leányka? kérdé György.

Mert ő volt az.

— Nagy okom van rá, felelé a királyleány. De ne töltsd az idődet azzal, hogy az én bajomat fürkészed, jó vitéz. Siess, menekülj innen, nehogy téged is elérjen a veszedelem.

— Nem rettenek meg akármilyen veszedelemtől. Szólj, mi a baj? Talán segíthetek.

A királyleány tehát elmondott mindent s György vitéz így szólt:

— Ne félj semmit. Szemébe nézek annak a szörnyetegnek.

A királyleány kérve kérte, hogy távozzék, engedje őt sorsának; de a vitéz nem tágitott. Ugyanekkor pedig a sárkány már előmászott a tóból és dühösen nézett szét, mert későre járt az idő és még nem kapta meg ebédjét. A királyleány még egyszer könyörgött:

— Fuss innen, nemes vitéz! Ott jön már a szörnyeteg.

De György épp ellenkezőleg a sárkány felé sietett és fölemelte dárdáját, áhitattal és bátran kiáltva:

— Isten szent nevében! Nem győzhet a gonosz az igazon!

Es hatalmas dárdájával keresztül döfte a sárkányt, mely csakhamar kimult.

Ámult a város népe, mikor a királyleányt visszatérni látta, még pedig nem egyedül, hanem egy deli vitézzel, aki maga után vonszolta a megölt sárkányt. Volt persze öröm és ujjongás, amint megtudták, hogy megszűnt minden veszedelem, magasztalták szabadítójukat s midőn kérdezték, hogyan mert szembe szállani a rettenetes szörnyeteggel, György nyugodtan felelé:

— Isten szent nevében, melyen a gonosz sohasem győzedelmeskedhetik!

MEGZAVART LAKMÁROZÁS.

(Képpel a 120. lapon.)

MÁR jó ideje ólalkodott a Zizi czicza ott a konyha ajtajánál. Az ajtó nyitva, de Zizi mégsem ment be. Talán egérkére les? Nem, az nincs ott közel. Másra lesett Zizi. Arra, hogy az az irigy, goromba szakácsné talán kimegy néhány percze. Mert amíg ott van a konyhában, nem érdemes bemenni; az a kegyetlen Jutka rögtön kikergeti, még bizony a nyujtófát sem sajnálja a szegény Zizi hátától.

Pedig éppen most nagyon csábító holmi van oda rakva a konyhaasztalra. Csak már akadna másfelé dolga a szakácsnének!

Addig-addig, hogy csakugyan akadt másfelé dolga, kiment és nem vette észre az ajtó mellett ólalkodó cziczát. A következő pillanatban Zizi már bent volt s egyetlen ugrással fönt termett az asztalon.

— Nem csalódtam, szolt elégedetten. Jól láttam messziről is... itt jó sült van a táliban... emitt meg pompás hab-felfujt... Melyikhez fogjak elébb hozzá?

Mialatt egy kicsike ideig a két jó közt habozott, odakint a tornáczon a szemfüles Vigyáz szintén fölállt fekvő helyéről.

— Láttam, hogy Zizi nagyhirtelen besont... aligha jóban töri a fejét. Ha pedig jóban, akkor... no, majd meglátjuk.

Ekkor már az ajtóba ért és látta, hogy Zizi épp hozzá akar látni a sültböz.

— Ejnye, gonosz tolvaj! Talán bizony a te számodra készítették azt oda?

Meg is ijedt, meg is haragudott a czicza, de nem akart mindjárt tágítani. Mérgeesen pöfögve felelé:

— Mi közöd hozzá, hogy én mit csinállok? Menj dolgozdra! Itt semmi keresni valód.

— Ugy? Neked talán van? Nem oda Buda, czicza koma! Ha nekem nincs itt keresni valóm, neked sincs. Pusztulj onnan! Én hűséges kutyája vagyok a gazdának, kötelességem, hogy elűzzek minden tolvajt.

Fölgaskodott, az asztal nem volt magas és Vigyáz, amint fölgaskodott s meg-

szagolta a pecsenyét, bizony-bizony majdnem kísértésbe jött, hogy egy kis barátságos osztzkodást ajánljon czicza-komának. De nem, mégsem tette, mert hisz akkor oda lenne a tekintély és böcsület; és hátha a mérges Zizi nem is akarna osztzni?

Inkább hát csak kaffogott és fenyegetőzött Vigyáz tovább, a zajra pedig elősietett a szakácsné és mit csinált?

Képzeljétek, a hálátlan kikergette a cziczát is, a kutyát is!

KOTORÁSZÓ KARCSI.

(Képekkel a 124. és 125. lapokon.)

KSMERITEK Karcsit? Nem csodálnám, mert Karcsi mindenütt ott van és mindenféle nagyszerű dolgokba belefog. De mégis, nem csodálnám, ha nem igen találkozatok volna vele, mert mi tagadás benne: Karcsi legtöbbször ott jár, ahol nincs dolga és olyanba fog, ami nem neki való. Mert ez sokkal érdekesebb, mint ha csak azt csinálja, amit mások is éppugy csinálnak.

Csakhogy nem könnyű ám mindig olyasmit találni, ami érdekes és nevezetes. Már persze másnak nem könnyű, de Karcsi mindig talál, mert mindig kotorász ott is, ahol nincs keresni valója. Aki pedig sokfelé keresgél, sokfélét talál.

Karcsi mester volt ebben már kicsi korától fogva. Még most is emlegetik, milyen árvizet csinált egészen apró legényke korában, messze a folyótól, bent a házban; kicsibe mult, hogy a szoba közepén ő maga is meg nem fult, mint a Paprika Jancsija. Mert beszabadult a fürdőszobába s ott addig kutatgatott, kotorászott, míg nem két csapra talált. Az már csak természetes, hogy addig-addig mesterkedett, hogy a két csapot szerencsésen kirán-

totta s a víz kezdett mindakettőből om-
lani. Ez nagyon mulatságos volt, de csak
eleinte. Mert a víz gyorsan elárasztotta
a szobát, a földön heverő Paprika Jancsi
uszni kezdett és Karcsi bokáig gázolt a
vizben. Szerette volna most már elállítani
a gyönyörű vizomlást, de nem tudta, mert
az ám a baj, hogy sokkal könnyebb vala-
mit elrontani mint helyre igazítani. Nem
is tudom, mi történt volna, ha a víz el
nem jut a harma-
dik szobába, ahol
figyelmesekké let-
tek az árvizre;
elősiettek, segítet-
tek a bajon.

E legelső ne-
vezetesebb kísér-
lete után Karcsi,
amint növekedett,
egyre nagyobb-
szerű mulatságo-
kat kotorászott
elő. Megtörtént
ugyan, hogy a
mulatság sirással
végződött, de Kar-
csit ez nem igen
zavarta meg. Hi-
szen véletlenül
akárkit érhet baj s ő már csak nem tehet-
tett róla, hogy pl. mikor az apja borotvá-
jával faragesált, majd elvágta az egyik kis
ujját, a borotva pedig tönkre csorbult;
vagy hogy a nagy óra mindjárt elromlott,
amint egy kicsit kivette néhány kerekét;
vagy hogy majdnem nagy tűzveszedelmet
támasztott, mikor a nagypapa régi holmija
közt megtalálta az aczélt, kovát és taplót
és a széna-kazal mögé bujva akarta meg-

próbálni, hogy is volt az, mikor még nem
ismerték a gyujtószálat, hanem aczéllal csi-
holtak szikrát a kovából. Hogy a szikra
véletlenül a szénába pattant, ki tehet róla?
A kocsis ott járt, hamar elfojtotta, hát
nem esett baj.

Karcsinak az apja sehogy sem volt Kar-
csival egy véleményben és többször intette:

— Vigyázz, mert majd egyszer meg-
bánod: vagy én büntetlek meg igen ke-

ményen, vagy ma-
gad zuditasz nagy
bajt a nyakadba.

Karcsi erre
nagy titokban csak
nevetett. Mindig
effélével ijesztge-
tik, pedig még
soha sem esett
igazi nagy baja.
Most pedig már
éppenséggel nem
volt kedve rá, hogy
hederítsen az in-
tésre, mikor olyan
érdekes leletre
bukkant, mint még
soha sem.

Éppen tegnap
mutatta a meghitt

játszótársának, a béres Gyurkának, aki
ugyancsak bámulta.

— Tudod-e, mi ez, Gyurka?

— Már hogyan tudnám? Pisztoły. Jaj,
de vigyázzon az ifjú... hátha elsül.

— Most nem sülni el, mert nincs meg-
töltve, így feküdt ott a nagy ládában, a
nagyapám ócska holmija közt. A nagyapám
huszárcapitány volt, ez a pisztoły még tőle
való; találtam golyókat is.

A PAPIKA JANCISI USZNI KEZDETT.

— Talán már nem is jó.

— Dehogyan nem. Láthatod, egészen ép és jó. Most másféle pisztolyokat csinálnak, de én azért tudom ám, hogyan kell ezt

megtölteni és elsütni. Csak puskaporom volna, majd lövöldöznénk nagyszerűen.

— Igen ám, de nincs puskaporunk. A nélkül nem lehet?

. . . JAJGATVA KIÁLTOZOTT. (Lásd a 126. lapon.)

— Jaj te együgyű! Azt hiszed, ez is csak olyan bodzafa-puska? Ezzel igazán lövünk ám verebet, varjút, de még nyulat

is. Most csak te is törd a fejedet, hogy puskaport honnan kerítsünk.

Ez bizony nagyon nehéz feladat volt,

de nem csüggedtek. Gyurka is nagy kedvet kapott a vadászathoz, mert Karsci biztatta:

— Ha szerzel puskaport, akkor te is fogsz löni.

— Akkor én nyulat lövök, édes anyám megsüti. Jaj de jó lesz!

— Csakhogy előbb jól bele kell tanulnod a czélzásba. Abhoz pedig sok puskapor köll.

— Lesz elég. Tudom én már, hol keritsünk. Van egy atyámfia, aki a kőbányában dolgozik; ott van puskapor, csak néhány tizeskét adjon az ifjur.

Karsci szivesen áldozott a nagy czélért. Volt néhány tizeskéje, odaadta és Gyurka csakugyan meghozta a puskaport. Most már megkezdhatték a lövöldözést, mert gyutaesot is sikerült szerezniök.

— Én lövök először, mondá. Majd később rád kerül a sor.

Hej, bizony arra nem került a sor, hogy Gyurka nyulat löjjön. Mert Karscinak persze fogalma sem volt róla, mennyi puskapor szükséges abba az ócska, rozsdás, rossz pisztolyba. Büszkén czélzott egy verébre, Gyurka pedig egészen közel hajolt, hogy lássa, mikép köll czélozni. Azután... no, azután hatalmas durranás hangzott s az ócska pisztoly szétrepedt. Nem elől a cső végén sült el, hanem a kakasnál lobbant ki a puskapor a két jeles vadásznak a szeme közé. Gyurka ijedtében hanyatt vágódott, Karsci pedig jajgatva kiáltozott (Lásd a képet a 125. lapon.), mert a szétrepedt pisztoly kiröpült a kezéből s megvérezte tenyerét és ujjait; de ez még nem volt a legnagyobb baj, hanem az, hogy egy vasszilánk a Karsci fejének rö-

pült és végig horzsolta a halántékát. Ha csak egy ujjnyival errébb röpül, megöli.

Igy is elborította a vér az arezát, végig csorgott a ruháján.

— Jaj, ifjur! szólta Gyurka feltápáskodva. Agyonlőtte magát?

— Nem tudom... talán nem egészen. De ó! Nagyon fáj! És most mit csináljunk?

Hát ezen hiába törték a fejüket, nem tudtak egyebet kitalálni, mint azt, hogy haza köll menni és a sebet beköttetni. A szétrepedt pisztolyt is haza kellett vinni és szepegeve, remegve mindent megvallani.

A Karsci sebe nem volt veszedelmes, de beletelt vagy két hét, míg meggyógyult. És akkor is nagy forradás maradt a helyén emlékeztetőnek. A szigorú büntetés sem maradt el, de ennél talán még inkább hatott Karscira az, mikor megmagyarázták neki, milyen kevésbe mult, hogy igazán agyon nem lőtte magát.

Már ezt mégsem szerette volna. És azóta, mint hallom, nem kotorász olyan helyeken, ahol nincs keresni valója, nem is fog bele olyan dologba, mely nem neki való.

— Beérem ezzel az egy sebfor adással s jövőre inkább hiszem, amit apácska mond.

ALMA-SZEDÉS.

— A »Kis Lap« 71-dik színes műmelléklete. —

— MEGÉRETTE a nyári alma, holnap le kell szedni.

Igy szólta este az apa s szavait nagy örömmel fogadták a gyermekek, de legkivált Karsci. Ez a munka ő rá vár, ebben ő a mester, ámbár el nem tagadhatja, hogy szüksége van testvérnénikéjének, Iréknének a segítségére is. Am a kicsi Nelli s a

868

még kisebb Miczike szintén erősen készülődtek, hogy segítenek a munkában.

Hogy is ne! Már vagy két hete folyvást kerülgették az öreg almafát, sovár pillantásokat vetve a pirosodni kezdő gyümölcsre. Olyan nehéz volt megvárni, hogy végre valahára azt mondja apácska:

— Most már érett, lehet szedni, lehet enni.

Karcsi nem hiába volt mindig első a tornában, egy pillanat alatt fönt termett a fa tetején, oly magasan, hogy látni sem lehetett. Onnan kiáltott le:

— Tartsd a kötényedet, Irénke! Itt fönt vannak a legérettebbek . . . jól vigyázz, a földre ne essenek, mert akkor megzúzódnak.

Föl is fogta Irénke s gyorsan telt a kötényke, abból meg a nagy kosár. De a szemes Nellike, a magasba tekintgetve, rajta kapta Karcsi urfit, hogy előre kiveszi a munkája bérét.

— Karcsi ott fönt már eszik is! Akkor én is mindjárt akarok egy almát. Ni! Miczike már szintén kivett a kosárból egyet.

Miczike csakugyan megtette, még pedig a legpirosabbat, leggömbölyűbbet választotta ki. Irénke ráhagyta.

— Jó, megtarthatod s válassz te is, Nellike. Egy-egy alma úgy is kijár az ilyen fontos munkánál.

Hogy a hamis Karcsi ott fönt az ágak közt beérte-e egy darabbal, nem állok jót róla. No de ő meg is szolgálta. Olyan gondal szedte és dobta le az almákat, hogy mind épen került a kosárba. S mire mind leszedték s szépen haza vitték, már mindnyájan azt is tudták s egyhangulag bizonyították:

— Jaj de pompás alma ez! Vagy két hétig minden napra jaj de jó osonna lesz!

KOCZKA-REJTVÉNY.

S	S	S	S	S	= Lustát ezzel serkentgetnek;
É	É	É	E		= Az ivást ez előzi meg;
E	É	R			= Keskeny nyilást így neveznek;
V	V				= Mint kötő-szót ismerted meg;
R					= Egy része az ábéczésnek.

Balról jobbra, fölülről le

Mindig egyazon értelme.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tündérmesék“.

(A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 6-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Király, orom, sóhaj, seb, uszó, tél,

halom, lék, aczél, jég, okos, sirás

= **Kossuth Lajos.**

Helyesen fejtették meg: Gál Márta és Amália, Bogisich Imre, Gyurkovich Dódi, Bukó Sándor és Kálmán, Gaszner Ilona, Patterson Margit és Orsolya, Joó Istvánka, Kaufmann Alfréd, Schwarz Frigyes, Mazanek Ilona, Bolyó Pálma és Károly, Hampel Ferencz, Gutmann Irma, Hilf Pali, Kövesdy Aranka, Schwarz Lenke, Steinhübel Ödön, Leitner Olga, Unátyinszky Ilus, Deutsch Kornél, Piller Géza, Rosenberg Irma és Sándor, Imre Ilonka és László, Gruber Magda és Felix, Rakita Béla, Bónis Berta, Szántó Bella, Saláth Ilonka, Szathmáry Anta (? Antal-e vagy Antónia? F. b.), Szelke Hajnalka és Józsi, ifj. Piltzer Ödön, Halasy Melánia, Kégly Mariska és Ilonka, Tölgyi Sándor, Eislitzer Margit, Bokrossy testvérek, Moesz Ilonka, Rosenvald Rudolf, Mérey Ágosta, ifj. Jákó János, Gruber Henrik és Jenő, Hagymássy Lajos, Friedmann György, Göttl Jenő és Sándor, Botka

Lajos és Andor, Przybilla Jenő, Kovács Ilona és Miklós, Eibenschütz Aranka, Lányi Rozika, Richon testvérek, Csizék Ilona, Wymental Emil, Fleischer Lenke, Kudlik Etelka, Weldin Oszkár és Sándor, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Schlesinger testvérek, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Kövesy Rudi, ifj. Isaák Gyula, Hegedüs Márta, Jolán és Ernő, Rechnitz Marcsi, Herzl Antal, Oppenheim Irén, Lányi Rudolf, Abonyi Tibor, Sturm Margit, Schlichter testvérek, Straširibka Modesta, Sepsy Dániel, Vállas Ilonka és Irénke, Radisics Elemér, Fischer-Colbrie Jenő, Mihályfi Ernő és Zoltán, Szentpétery Gyula, Fuchs Pali, Szigeti Janka és Ernő, Rózsa Szeréna és Károly, Achim Mariska, Szent-Ivány Karola, Szemző János, Weisz Sándor és Ödön, Freyler Editke, Kathonay Lenke és Olga, Hollaky Leó, Fáy Erzsé, Gerlóczy Endre, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Robicsék Béla, Várady Böske, Lederer Irma és Sarolta, Bohdaneczky Imre, Schreyer Imre, Kreibik Sándor, Taubner Margit, Alberti Alice és Ella, Ádámffy Ilona, Hauer Iluska, Jánosi Anna és Dódi, Szemők Katicza és Maricza.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténtén, nyertes lett: *Hagymássy Lajos*, *Pakson*, kinek a jutalom-könyvet (*»Fény és bor«*, történeti elbeszélések, az ifjuság számára írta *Remellay Gusztáv*, két könyvatomu képpel, színes kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLIX. köt. 5-dik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Gyurkovich Dódi, Göttl Jenő és Sándor, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Vállas Ilonka és Irénke.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

Botka Lajos és Andor. A bizottság még nincs megalakítva, de a bírálatnál egyidejűleg a bírálók nevei is olvashatók lesznek. — **Blau Arthur.** A két kirándulás leírását, mint dícséretes buzgalom bizonyosságát, megelégedéssel olvastam. De vajjon igaz-e, hogy a besnyői erdőben *csupa* vadkörte- és vadalma-fa van? — **Cziner Imre.** Mért szólitsz te engem *Móka* bácsinak? Ezt az írói nevet más valaki használja, az én nevem pedig a *»Kis Lap«* olvasói számára: Forgó bácsi. A leveledben ezt is említéd, de talán azt hitted, hogy mindegy, akármelyiket írod. Ámde *Móka* bácsi és Forgó bácsi két különböző személy, tehát mindegyiket a maga nevének kell szólítani. — **Koritschner Margit és Ilonka** kérdésére Kövesdy Margit azt feleli, hogy a kérdézet cím: Budapest, kerepesi-ut 61. sz., II. emelet. — **Rosenberg Irma és Sándor.** Ha nevéteket egyik rovatban sem találjátok, jele, hogy leveletek nem jutott kezemhez. Az előadás sikeréről elvárom a tudósítást. — **Golubovits Lajos.** Egy

rejtvénynek a megfejtését küldöd, de magát a rejtvényt nem. Így nem vehetem figyelembe. Tehát dolgozd ki szépen a feladványt is, még pedig nemcsak a betűk szétszórásával, hanem az egyes sorokhoz való jelzők feljegyzésével is, mert épp ebben áll a rejtvény szerkesztőjének feladata: rámutatni valamire, de el nem árulni, hogy csak fejtöréssel lehet kitalálni. — **Grünbaum Margitka.** Egy levelező lapod, melyen a *»Kis Lap«* XLIX. köt. 1-ső számában megjelent rejtvények megfejtését küldted be, most került kezemhez. Ki tudja: hol kalandozott hat hétig? Most már persze nem iktathatom be a rég megjelent névsorba. — **Egy kis szórakozott,** Budapestről, beküldte a *»Kossuth Lajos«* megfejtést, de a nevét elfelejtette aláírni. Talán magára ismer arról, hogy a *»király«* szót kétszer írta le s az egyiket kitorölte. Ki volt a kis szeleburdi? — **Hampel Ferencz.** Add át a kedves mamádnak szíves viszont-üdvözléteket. — **Oppenheim Irén.** Ha még olyan kezdő vagy, írhatasz a leveledben jelzett módon is. Csak tiszta és rendez írás legyen. — **Bukó Sándor és Kálmán.** Bizony jó pár ezren vagytok. A pontos számot hiába kérdezed, mert azt csak a kiadó-hivatal tudja, az pedig kérdésedre alkalmasint azt felelné, hogy a lap kiadásának üzleti adatai nem közlésre valók. — **Mazanek Ilona.** Rejtvényeidhez olyan neveket használtál, melyek a legtöbb kis olvasótársad előtt még ismeretlenek. Így tehát nem közölhetem. A kérdézet címet nem írhatom meg, mert annyi ezer kis olvasóm mindegyikének hogyan tudhatnám a lakás-címét. — **Mazanek Iluska.** Hogy a neved napján sok öröm ért, sok ajándékot kaptál, tánczvigalomban jól mulattál, szívesen tudomásul veszem, de a *»Kis Lap«*-ban emlékről leírást nem közölhetek, mert ez csak szűk kört érdeklő magán ügy, a *»Kis Lap«*-ban pedig olyan olvasmányokat kell közölnöm, amelyek valamennyi kis olvasómat érdekelhetik. A rejtvénykéd nem sikerült, mert ha hat szegyet s mindegyik fölé ékezetet rajzolunk, ez nem *»Hátszeg«*, hanem *»Hatszég«*, a minnek nincs értelme. Majd kieszelsz te jobbat is. — **Tölgyi Sándor.** Nagyon jól esett olvasnom szívből fakadó meleg soraidat s viszont biztosíthatlak szeretetemről. Nem zavarja örömemet az sem, hogy valami kis tévedés van a dologban. Te, úgy látszik, azt hiszed, hogy az én nevem *»István«*. Pedig bizony nem az. De ez semmit sem von le soraid értékéből. Fogadd értők köszönetemet. — **Bencs Kálmán.** Az ilyen sajtóhiba könnyen megessik, annál inkább, mert van *»Benes«* nevű család is. — **Schwarz Irén.** Alkalmilag közölni fogom.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferencziek-tere 3.*